

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΜΕΡΟΔΡΟΜΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ὀνειδος ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

Ἔτος Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1881.

Ἀριθ. 8.

Ἡ Μάρμα.

Η ΜΑΜΜΗ

ΟΤΕ ἤμην μικρὸν κοράσιον, ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν μοὶ ἔμελε διόλου περὶ τῆς μάμμης μου. Ἐφантаζόμην ὅτι, ἐπειδὴ αἱ μάμμαι φοροῦν ἐνδύματα κατὰ τὸν παλαιὸν στυλὸν τῆς ἐποχῆς των, καὶ δὲν συγχάζουν εἰς τὰς συναναστροφάς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ ἡμᾶς τὰ κοράσια, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθάνωνται ἐνδιαφέρον δι' ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐνδιέφερον ἡμᾶς, ὅτι δὲν εἶχαν ἀνάγκη οὐδεμιᾶς εὐχαριστήσεως πλέον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἀθήνται ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου καὶ νὰ πλέκουν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἑσπέρας. Βίς οὐδεμιᾶς ποτε τὸν νοῦν ἤλθεν ἄνησυχία περὶ τῆς γραίας μάμμης μας ὅταν δὲ λέγω εἰς οὐδεμιᾶς, ἐννοῶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου, αἱ ὅποια ἡμεθεῖς ἀπερίσκεπτα κοράσια καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσκεπτόμεθα παρὰ νὰ διασκεδάζωμεν.

Ἡ μάμμη μας ἔζη τότε μαζὺ μας, διότι ὁ πατὴρ μας ἦτο μονογενὴς τῆς υἱός. Εἶχαμεν ἀδριανὸν τινα καὶ συγκεχυμένην ἰδέαν, ὅτι ἐβοήθει τὴν μητέρα μας εἰς τὸ νὰ ἐπιδιορθῶν τὰ ἐνδύματα τῆς οἰκογενείας, ὅτι ἔπλεκε χειμερινὰς περικνημίδας δι' ἡμᾶς, ὡς καὶ μερικὰ ἄλλα ζεύγη διὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἐφантаζόμεθα ὅτι τὴν ἠγαπῶμεν, δὲν τῇ ἐσφάλλομεν δὲ εἰς τίποτε ἀπολύτως, διότι ἡμεθεῖς καλῶς ἀνατετραμμένα κοράσια, καὶ κάθε ἑσπέρας καὶ πρῶτ' τῇ προσεφέρομεν τὸ μέτωπόν μας νὰ τὸ φιλήσῃ. Αὕτη δὲ ἦτο ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε οὐδεμίαν προξενοῦν ταραχὴν, ἀλλὰ ζῶσι τόσο ἡσυχῶς, ὥστε μόλις ἐννοεῖ τις ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ μήτηρ μας ἔμενε συχνὰ πλησίον τῆς καὶ συναμίλει μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἡμεῖς μικρὰ κοράσια, φροντίζοντα μόνον περὶ τῶν παιγνιδίων μας, οὐδέποτε ἐσυλλογίσθημεν νὰ πράξωμεν ὡς ἡ μήτηρ μας.

Ἡ ἀδελφή μου Ἐλένη ἠσθένησεν. Ἦτο ἡ

νεωτέρα ἀπὸ ἡμᾶς τὰς τέσσαρας. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡμεθεῖς ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ. Ὁ πατὴρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἠγγύπουν πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἡ μάμμη μου ἠγγύπνει ἐπίσης, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφантаσθην ὅτι εἶχεν ἀξίαν τινα ἢ πράξις τῆς αὐτῆς, διότι αὕτη ἡ ἰδία εἶχεν εἰπεῖ ὅτι συχνὰ παρήρχοντο πολλαὶ ὥραι χωρὶς νὰ κοιμηθῇ. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν ἠγγύπνει πλησίον τῆς Ἐλένης; Ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκεπτόμην.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ἀδελφή μου εὐρίσκετο ἐκτὸς κινδύνου καὶ ὅτι ἔμελε νὰ γίνῃ καλὰ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ μάμμη, ἥτις εἶχεν ἀγγυπνήσει μέχρι τῆς πρωίας, ἥταν ἐλαβε τὴν συνήθη θέσιν τῆς ἐν τῷ δωματίῳ τῆς καὶ ἤρχισε πάλιν τὸ πλέξιμόν τῆς. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἦτο ἤδη ἀργά· ὁ ἥλιος ἔδυεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐν μέσῳ πορφυρῶν καὶ χρυσοειδῶν νεφῶν, καὶ τελευταίαι τινες ἀκτίνες αὐτοῦ ἐφώτιζον τὸ μέτωπον τῆς μάμμης.

Τότε μοὶ ἐφάνη κατὰ πρῶτον, ὅποια ἦτο πραγματικῶς.

Πρὸ ὀλίγου εἶχεν εὐχαριστήσει τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐάρεστον τροπὴν τῆς ἀσθενείας τῆς ἐγγονῆς τῆς. Ἡ προσεῦχή τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔμενε ἀκόμη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Τὸ ὠρολόγιον ἔκειτο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἀνεστραμμένον ὡς νὰ μὴ τῇ ἔμενε τίποτε πλέον ἢ ἀναγνώση ἐντὸς αὐτοῦ, διότι τὰ ἱερά λόγια τοῦ βιβλίου εἶχον ἤδη πληρώσει τὴν ψυχὴν τῆς. Ἀπεκοιμήθη βλέπουσα τὴν καλλονὴν τῆς ἑσπέρας καὶ θαυμάζουσα τὸν Πλάστην ἐν τοῖς ἔργοις του, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ κόπου, καὶ τῶν ἀγγυπνιῶν, τὰς ὅποιας ἐκουσίως ὑπέστη χάριν τῆς Ἐλένης.

Ὅλα ταῦτα τὰ εἶδον εἰς μίαν στιγμὴν καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος, ῥίπτων ἐπ' αὐτῆς τὰς τε-

λευταίας του ἀκτίνες, ἐφαίνετο ὡς νὰ μοὶ ἀνεκάλυπτε τὰς ἐνδομήτους σκέψεις τῆς, ἐνόησα ὅτι δὲν ἡμεθεῖς ἀδιάφοροι πρὸς αὐτὴν, ὅπως εἶχον ὑποθέσει ἐν τῇ ἀνοήτῳ ἀπλοτητί μου. Ἡ εὐχάριστος εἰδήσις περὶ τῆς ἀναρρώσεως τῆς ἀδελφῆς μου εἶχε λαμπρύνει τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τοῦ φωτός τῆς χαρᾶς τόσο πολὺ, ὅσον καὶ τὸ πρόσωπον τῆς μητρός μου. Ὡ! ὄχι, ἡ ἀγαπητὴ μας μάμμη δὲν ἦτο ἀδιάφορος πρὸς τὴν εὐτυχίαν μας, πρὸς τὴν χαρὰν μας, πρὸς ὅσα μᾶς ἐνδιέφερον· τούναντίον μᾶς ἠγάπα πολὺ, πολὺ!

Ὅταν ἡ μάμμη ἐξύπνησε, μᾶς εὗρε καὶ τὰς τρεῖς περὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, διότι εἶχον εἰπεῖ εἰς τὰς ἀδελφάς μου ὅτι εἶδον, καὶ συνεκινήθησαν καὶ αὐταί, καὶ συνεμερί-

σῆσαν τὰς ἰδέας μου. Ἡ Φερηνίκη τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, ἐρωτῶσα αὐτὴν ἂν ἐκοιμήθη καλῶς. Ἡ Μαριάνθη ἀνίγειρε τὴν μαλλίην τολύπην τῆς (κουβάρη) ἢ ὅποια εἶχε κυλίσει ἐπὶ τοῦ πατώματος, καὶ ἐνῶ τὴν περιτύλισσε, τῇ ἐδιηγήθη εὐθύμως τί συνέβη εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ἐγώ, ἐγὼ ἐγονάτισα πλησίον τῶν ποδῶν τῆς, ἐτοίμη σχεδὸν νὰ κλαύσω ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου, καὶ ἐσφιγξα τὰ γόνατά τῆς εἰς τὸ στήθος μου, λέγουσα «Μάμμη μου, ὦ ἀγαπητὴ μου μάμμη!»

Οὐδὲν ἄλλο συνέβη· ἀλλ' ἔκτοτε τὰ πρὸς τὴν μάμμην μας αἰσθηματὰ μας μετεβλήθησαν πολὺ, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ μας δὲν ἦτο οἷα καὶ πρότερον. Ἐκτοτε ἠνοήσαμεν τὴν μάμμην μας.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΣΕΛΙΑΔΕΣ ΤΙΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΚΛΕΙΟΥΣ

Ἡ ἐνδεκαετής Κλειὸν κρατεῖ ἡμερολόγιον· ἐμιμήθη τὴν μεγαλειότητα τῆς ἀδελφῆς, ὡς πᾶσαι αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ μιμοῦνται τὰς μεγάλας καθ' ἐκάστην ἑσπέραν γράφει ἐντὸς χρυσοδεμένου λευκώματος πῶς διήλθε τὴν ἡμέραν, σημειοῖ τὰς σπουδαιότερας τῆς πράξεις, περιγράφει τὰς ζωηροτέρας τῆς ἐντυπώσεις.

Ἐπιτίξω, ὅτι θέλω εὐχαριστήσει τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς «τῆς Διαπλάσεως», μεταφέρων ἐνταῦθα σελίδας τινὰς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου, ζητήσας πρότερον καὶ λαβῶν τὴν ἄδειαν τῆς Κλειοῦς.

«4 Ἰουλίου. — Αὐριον θὰ ἐξετασθῶ· πῶς κτυπᾷ ἡ καρδία μου! ἀρά γε θὰ ἐπιτύχω; ἡ μητέρα μοὶ εἶπε νὰ μὴ δειλιάσω· ὁ πατέρας μοὶ εἶπε ὅτι θὰ μοὶ προσφέρῃ ὠραῖον δῶρον, ἂν ἐπιτύχω.

«5 Ἰουλίου. — Ἐπῆγα πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖον· ἐφόρον λευκὴν στολὴν μὲ γαλανὰς ταινίας· τί πλῆθος! Ἐγενεν ἀγιασμός· ἡ διδασκάλισσά μου ἐξεφώνησεν ἕνα λόγον, ὁ ὁποῖός μοὶ ἐφάνη πολὺ μακρὸς, ἴσως διότι δὲν ἐνόησα τίποτε· τέλος πάντων ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις· ἐξητάσθη εἰς δύο μαθήματα· εἰ-

μαι βεβαία ὅτι ἔλαβα ἄριστα καὶ εἰς τὰ δύο· μοὶ εἶπον «εὐγε» καὶ μὲ ἠρώτησαν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν μου· τὰ εἶπον καὶ τὰ δύο ὀψάσα ἐν βλέμμα εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον καὶ μὲ ἔβλεπε χαμογελῶν. Ἐλαβα θάρρος· δὲν κτυπᾷ πλέον τὸ σὸν ἡ καρδία μου. Ὅταν ἐφεύγομεν ἡ Διευθύντρια ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα καὶ τῇ συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου. Ἡ μητέρα ἦτον ὅλη χαρὰ!

«6 Ἰουλίου. — Πόσον συνεκινήθη! ἀπήνητσα ἐπιτυχῶς εἰς μίαν ἐρώτησιν καὶ ἡ διδασκάλισσά μ' ἐύστησεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους ὡς «ἐπιμελέστατον καὶ εὐφύεστατον κοράσιον». Διατί μοὶ ἤλθε νὰ κλαύσω ἀφ' οὗ ἐπέταξα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου; Καὶ σήμερον ἄλλα δύο ἄριστα. Καὶ τὸ δῶρον; θὰ τὸ λάβω ἀρά γε;

«7 Ἰουλίου. — Ἐτελείωσα· ἐξητάσθη εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων θὰ γίνουιν γνωστὰ τὴν Κυριακὴν· πῶς ἀνυπομονῶ! τὴν Κυριακὴν! πόσον ἀργὰ περᾶ ὁ καιρὸς ὅταν περιμένωμεν! ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε κατευχαριστημένοι· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου...

« 8 *Ιουλίου*. — Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ πατέρας μοι λέγει μειδιών: Κλειώ, τώρα πρέπει νὰ διασκεδάσης ὀλίγον εἰς ποῖον θέατρον θέλεις νὰ σὲ ὑπάγω, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἢ εἰς τὸ Ἰταλικόν; — Καὶ εἰς τὰ δύο, ἀπεκριθὴν κοκκινίσασα ὀλίγον διὰ τὴν τὸλμην μου: εἰς τὸ Ἑλληνικὸν νὰ ἴδω δράμα, καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν ν' ἀκούσω μουσικὴν. Ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγωμεν αὐριον. ὦ! θὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον! εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

« 9 *Ιουλίου*. — Πρὸ ὀλίγου ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὸν « Ἀπόλλωνα » ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κ' ἐγὼ εἶμαι καταμαγευμένη: τί θεῖον πρᾶγμα ἢ μουσικὴ! ὅλην μου τὴν ζωὴν μουσικὴν ν' ἀκούω δὲν θὰ τὴν βαρυνθῶ, ὅτι ἡσθάνθη δὲν ἤμπορῶ, δὲν ἤξεύρω λέξεις διὰ νὰ τὸ ἐκφράσω. Τέσσαρας πέντε φορές ἔκλαυσα ὡς μωρὸν. Ἄχ! νὰ ἤξευρα μουσικὴν...

« 10 *Ιουλίου*. — Σήμερον δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ τὴν οἰκίαν· μοι φαίνεται ὅτι ἐπέρασαν ἐξ ἡμερῶν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις μου καὶ μόλις ἐπέρασαν ἐξ ἡμερῶν ἀκόμη Παρασκευὴ! θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καὶ αὕτη ἢ Κυριακὴ; αὐριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ « Ὀλύμπια » ὅπου θὰ παρασταθῇ ἡ *Babulwaria*.

« 11 *Ιουλίου*. — Ἀνεχωρήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰς 8 ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἢ παράστασις θ' ἀρχίσῃ εἰς τὰς 9· εἰς τὸν δρόμον ὁ πατήρ μου μὲ κρατεῖ ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μοι ἐξηγεῖ τί θὰ εἴπῃ θέατρον, καὶ ποῖος εἶνε ὁ προορισμὸς του, μοι λέγει ὅτι εἶνε δευτέρον σχολεῖον· διότι εἰς τὸ θέατρον βλέπομεν, λέγει, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας, ὡς νὰ ἦσαν ζωντανὰ καὶ πραγματικά, τὰ παραδείγματα τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, καὶ βλέπομεν τοὺς καλοὺς νὰ θριαμβεύουν, τοὺς κακοὺς νὰ τιμωρῶνται καὶ τοὺς ἀνοήτους νὰ γίνωνται καταγέλαστοι. Ἄς εἶνε! ἀργότερα θὰ τὰ μάθω καλλίτερα αὐτά. Ἦρξισε νὰ παίξῃ ἢ μουσικὴ ὅλοι εἶνε εἰς τὰς θέσεις των κ' ἐγὼ βλέπω, βλέπω, βλέπω, καὶ ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω. Εἰς τὰ « Ὀλύμπια » ἄλλο πάλιν! ἐγέλασα, ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τοὺς γέλωτας· καὶ ἦτο νὰ μὴ γέλαση κανεὶς; ἐκεῖνος ὁ Ἀνατολίτης μὲ τὰ τούρκικα ἑλληνικά του, ὁ Ἀρβανίτης μὲ τὴν κουμποῦρα του,

ὁ Κρητικὸς μὲ τὰ πρόβατά του, ὁ Χιώτης μὲ τὰ γιότικα του, ὁ Κεφαλλῆν μὲ τὸ *πη νομή σου*, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: πῶς ὀνομάζεσαι! καὶ ὁ Σχολαστικὸς μὲ ταῖς ἑλληνικοῦραῖς του! ὦ... ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν γελῶ· καὶ ὁμοῦς ὁ πατέρας ὀμιλῶν μὲ ἕνα ἄλλον κύριον ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον του εἶπεν, ὅτι ἡ κωμῳδία αὕτη εἶνε θλιβερά κατὰ βάθος, διότι δεικνύει εἰς ποῖαν κατάστασιν ἠυρισκόμεθα ὅταν ἡμεθα ὑποδουλωμένοι. Ἡ ἀλήθεια ὁμοῦς εἶνε ὅτι δὲν ἐνόουν ὅλα ὅσα ἔλεγον. Ὅταν ἀκούω καὶ ὀμιλοῦν σπουδαῖα, τότε ἐνοῶ ὅτι ἀκόμη τίποτε δὲν ἤξεύρω... μὲ ὅλα μου τὰ ἄριστα. Τέλος πάντων! οὐριον ἐξημερώνει Κυριακὴ.

« 12 *Ιουλίου*. — Ἠρίστευσα! ἠρίστευσα! τί χαρὰ, τί χαρὰ! μοι ἔρχεται νὰ τρέξω, νὰ πηδῶ, νὰ χορεύω, νὰ φωνάζω. Μοι ἔρχεται νὰ τρέξω νὰ κρεμασθῶ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πατέρα. Μοι ἔρχεται νὰ ὀρμήσω εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας νὰ λάβω τὸ πρόσωπόν της μεταξὺ τῶν χειρῶν μου καὶ νὰ τὴν φιλήσω ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ τὴν φιλήσω ἀπ' ἐκεῖ, καὶ νὰ τὴν φιλήσω, καὶ νὰ τὴν φιλήσω καὶ νὰ τὴν παραζαλίσω. Ἠρίστευσα!! Τὸ δειλινὸν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἢ φίλη μου Εἰρήνη· ἐφαίνετο καταλυτημένη· ἦλθε πλησίον μου μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς καὶ μοι λέγει μὲ τρέμουσαν φωνήν: Κλειώ, Κλειώ, εἶμαι πολὺ δυστυχής. — Διατί; τί ἔχεις; τῆ λέγω. — Ἀπέτυχα εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἐμείνα εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν... — Καυμένη Εἰρήνη, ἦσο πόσον καιρὸν ἀσθενής. — Αὐτὸ ἔλαφρύνει ὀλίγον τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' ὅταν εἶδα, Κλειώ, ὅλους τοὺς ἄλλους γονεῖς νὰ φεύγουν κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὰ κοράσια των, καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἐγὼ μόνη δὲν ἐπροξένησα αὐτὴν τὴν χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅταν εἶδα ὅτι δὲν ἐφευγαν καὶ οἱ γονεῖς μου εὐτυχεῖς, ἡσθάνθη τὴν λύπην, τὴν λύπην ὡστε μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ θὰ μελετήσω, θὰ μελετήσω πολὺ καὶ θὰ δώσω ἐξετάσεις. — Ἡ καυμένη ἢ Εἰρήνη! τί φιλότιμον κοράσιον· ἀλλὰ ἡσθάνησε πόσον τὴν λυποῦμαι, τὴν ἐφίλησα, τὴν ἐπαρηγόρησα, ἐσπύγγισα τὰ δάκρυά της. Ἐπειδὴ τὴν περῶ δύο τάξεις θὰ τὴν βοή-

θήσω ὅσον ἠμπορῶ... Μὲ φωνάζουν νομίζω ἔρχομαι... εἶν' ὁ πατέρας... ἂ! τί εἶν' αὐτό; — Μάντευσέ το. — Τὸ δῶρόν μου; αἱ!... Μία ὠραία ἐργαστήκη μὲ κατῆρέ κόκκινον ἐσφραμένη, μὲ τὸ φαλιδάκι της, τὴν βελονοθήκη

της, τὴν δακτυλῆθραν της... καὶ τὸ ἄλλο τί εἶνε; Ἄ! ἐν λεύκωμα!... ὦ! Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ».

Ἡ εὐχαριστήθησαν ἀρὰ γε καὶ αἱ μικραὶ μου ἀναγνώστρια; ΔΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΠΑΙΔΑΚΙ

ΑΡΝΑΚΙ

Ἐστὸ μικρὸ του κρεβατάκι
Πλαγιασμένο τὸ παιδάκι·
Τὸ παιδάκι κάμνει νάνα·
Τὸ προσέχ' ἢ παραμάννα.

Ἄσπρο, ἄσπρο παχουλό,
Εὐμορφο ἀρνάκι,
Ἐλα σὲ παρακαλῶ
Ἐστὸ μικρὸ παιδάκι.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΑΓΟΥ

ΜΟΛΟΓΩ ὅτι εἶμαι τὸ δειλότερον ἐξ ὅλων τῶν ζῶων τοῦ κόσμου, καὶ γνωρίζω ὅτι σεῖς οἱ ἄνθρωποι—μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶδον πολλοὺς καὶ ἐμοῦ δειλότερους—ὅσάκις

αὐτὴν οἰκογένειαν, τῶν τροφικῶν, ὅπως τὴν ἀποκαλεῖτε, ἀλλὰ οἱ ὀδόντες μας αὐτοὶ εἶνε κατάλληλοι μόνον νὰ κόπτον τοὺς καρπούς τῶν δένδρων, τὰ φύλλα, τοὺς φλοιούς καὶ τὰς ρίζας, μὲ τὰ ὁποῖα τρεφόμεθα, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ νὰ χρησιμεύουν ὡς ὄπλον ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς ἐμὲ, ἂν, ἐστερημένος τῆς ἰσχύος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς μου, δὲν εἶχον τούλαχιστον πόδας ἰσχυροῦς, ὥστε νὰ τρέχω μὲ θαυμασίαν ταχύτητα.

θέλετε νὰ χαρακτηρίσητε κανένα ὡς δειλὸν λέγετε: φοβεῖται ἄν λαγός.

Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ μὴν ἦμαι δειλός, πῶς θέλετε νὰ μὴ φοβῶμαι καὶ ὅταν ἀκόμη ἀκούω τὸν ἄνεμον συρίζοντα ἐντὸς τῶν καλαμώνων, πῶς θέλετε νὰ μὴ μοι προξενῇ ῥῆγος καὶ αὐτὸς ὁ δούπος τῶν ἀποχωρισμένων ἀπὸ τῶν δένδρων καρπῶν καὶ πιπτόντων ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο ὄπλον ἔχω, ἐκτὸς τῆς φυγῆς, διὰ νὰ ἀμύνωμαι, ὅσάκις καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν κυνηγῶν καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν τῶν, ὅσάκις κινδυνεύω νὰ συλληφθῶ ζῶν ὑπὸ τῶν λύκων καὶ τῶν ἀλωπεκῶν;

Ἐχω τῶντι τέσσαρας ἰσχυροὺς καὶ ὀρεῖς ὀδόντας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶμαι συγγενής διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν

Τὰ ὦτά μου τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο μεγάλα καὶ δύνανται νὰ στρέφονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, διὰ νὰ ἀκούωσιν ἀπὸ πολὺ μακρὰν καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότον, προσέτι δὲ καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν ποδῶν μου ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἐπλάσθη νὰ φεύγω καὶ ὄχι ν' ἀντιμετωπίζω τὸν κίνδυνον· οἱ ὀπίσθιοι πόδες μου εἶνε μεγαλείτεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἐμπροσθίων, καὶ δύναμαι διὰ σκιρτημάτων νὰ διευκολύνω τὴν φυγὴν μου.

Τὰς περισσοτέρας ὁμοῦς φορές σώζομαι ἀπὸ τῶν σφαιρῶν τῶν κυνηγῶν διὰ τῆς πονηρίας μου· ἐνῶ τρέχω καταδιωκόμενος κάμνω διαφόρους ἐλιγμούς, ὥστε νὰ μὴ κατορθῶνῃ εὐκόλως ὁ κυνηγὸς νὰ μὲ σκοπεύσῃ καί, ἂν τυχὸν εὐρεθῇ ἐμπρὸς μου

ποταμός τις, ἢ λίμνη, ἢ ρυάξ, ῥίπτομαι ἐντός τοῦ ὕδατος, καὶ κολυμβῶν — διότι εἶμαι ἄριστος κολυμβητής — καταφεύγω εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ κρύπτομαι ἐντός τῶν καλαμώνων, ἢ τῶν θάμνων. Λέγουσι μάλιστα ὅτι ἄλλοι λαγοί, πονηρότεροι ἐμοῦ, πηδῶσιν ἐπὶ γεγηρακῶτων δένδρων καὶ κρύπτονται ἐπὶ τῶν πυκνοφύλλων κλάδων των, ἐνῶ οἱ κύνες καὶ οἱ κυνηγοὶ ζητοῦσι νὰ ἀνεύρωσι τὰ ἔχνη των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Σὰς ἐξομολογοῦμαι ταῦτα τὸσον ἐλευθέ-

Ὁ Λαγός.

ρως, διότι ἤξεύρω ὅτι ἔχετε εὐγενῆ αἰσθήματα σεῖς οἱ μικροὶ φίλοι «τῆς Διαπλάσεως» καὶ δὲν θὰ καταδεχθῆτέ ποτε νὰ ἐγείρητε φονικὸν ὄπλον ἐναντίον μου, ὅσον δελεαστικὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ γλυκύτατον καὶ νοστιμώτατον κρέας μου μαγειρευόμενον. Σὰς στέλλω μάλιστα καὶ τὴν φωτογραφίαν μου, διὰ νὰ με γνωρίζετε, ὡσάκις τύχη νὰ με συναντήσητε.

Ὁμοιάζω κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν με τὸν γνωστὸν σας ἐξαδελφόν μου Κόνικλος· διαφέρω μόνον κατὰ τὸ βᾶδισμα,

ἐκεῖνος βαδίζει διὰ σκιρτημάτων, ἐνῶ ἐγὼ βηματίζω.

Τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματός μου δὲν ἀποτελεῖ οὐσιώδες γνώρισμα, διότι ναι μὲν ἐγὼ συνήθως εἶμαι φαιόχρους, ἐνῶ οἱ κόνικλοι εἶνε καὶ λευκοὶ καὶ μέλανες καὶ διαφόρων ἄλλων χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ λαγούς δύνασθε νὰ εὕρητε λευκοὺς εἰς τὰ βόρεια μέρη.

Ἡ κυριώτερα ὁμῶς διαφορά μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐξαδελφου μου κόνικλου συνίσταται εἰς ἄλλο τι. Πάντες γνωρίζεται, ὅτι ὁ κόνικλος κατασκευάζει φωλεὰν σκάπτων ὑπὸ τὸ

ἔδαφος τρύπας εὐρυχώρους, ἐν εἶδει ὑπονόμων, ἐντός τῶν ὁποίων ἐνδαισιτᾶται καὶ ἀνατρέφει τὰ τέκνα του, ἐνῶ ἐγὼ δὲν σκάπτω φωλεάς· εἶμαι ἀνεστios· καταφεύγω ὅπου νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ εἶμαι ἄσφαλής· ἔχω συνήθως τὴν κοίτην μου μεταξύ δύο αὐλακίων, ἢ παρὰ τὰς ρίζας πεπυκνωμένων σπάρτων· ἐκεῖ διέρχομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, κοιμώμενος μετὰ ὡτα τεταμένα καὶ με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς· φαντασθῆτε τί ἀναπαιτικὸν ὕπνον κάμνω! Ὡ! εἶνε ἀθλία νόσος ἡ δειλία!

Τὴν νύκτα, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ σκότους, μόλις τολμῶ νὰ ἐξέλθω εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ἀλλὰ, καὶ ῥοκανίζων ἐτι τὰς προσφιλεῖς μου ρίζας, περιστρέφω ἀδιακόπως μετ' ἀνησυχίας τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτοιμος νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν εὐθύς ἂμα ἀκούσω μακρόθεν τὸν ψίθυρον τῶν σειομένων ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας φύλλων, ἢ διακρίνω τὴν σαλευομένην σκιάν τῶν κλονουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δένδρων.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισεν νὰ ὑποφώσκη καὶ πρέπει νὰ ἀποχωρήσω εἰς τὴν κοίτην μου, διὰ νὰ

ἀναπαυθῶ μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων μου.

Δύο λέξεις ἀκόμη. Ἐπειδὴ ἀνεμνήσθην τῆς συζύγου μου, σὰς λέγω ὅτι κατὰ μῆνα ἢ ἄξιαγάπητος αὐτὴ κυρία τίκει δύο ἕως τεσσαράς λαγοὺς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν κατορθοῦσι ποτὲ νὰ ἐξαφανίσωσι τὸ γένος μου οἱ τόσοι ἐχθροὶ μου, οἵτινες καθ' ἐκάστην μᾶς ἀποδεκατίζουν.

Ἐρρωθε! ΟΚΥΠΟΥΣ ΦΟΒΗΣΙΑΡΗΣ.

Διὰ τὸ πατὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΣΟΦΙΑ.

Ο ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ὡ! συμφορὰ ποῦ εὗρηκε τὸν δυστυχῆ Φίλιππον! ἔχει ἓνα ὀδοντόπονον, ἓνα ὀδοντόπονον τὸσον τρομερόν, ὥστε ἀπὸ τὸν πόλιν πόνον νομίζει ὅτι θὰ σπάσουν οἱ μὲνιγγές του.

Παρατηρήσατέ τον πῶς ἐκάθησεν εἰς τὴν καθέκλαν του, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ φωτογραφηθῆ ἄλλὰ διόλου βεβαίως δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ φωτογραφίαν, εἰς τοιαύτην γελοῖαν κατάστασιν εὐρισκόμενος: μετὰ δύο περικνημίδας καὶ ἓν ὑπόδημα, μετρημένον πανταλόνι, μετὰ καταιβασμένα μούτρα μετὰ ἓν προσκεφαλίκι εἰς τὴν ἀριστερὰν παρεῖαν, καὶ ἓν μανδύλιον περὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ ὅποion μάλιστα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἰδιοτρόπως μεταβάλλεται εἰς ὠτίον λαγοῦ.

Ὁχ! πῶς πονεῖ!

Ὄψ! καὶ πῶς στενοχωρεῖται! μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν οὔτε βῆμα δὲν ἔκαμεν ἐκτός τοῦ δωματίου του, αὐτὸς ὁ ἄλλοτε τό-

σον εὐκίνητος, τὸσον ζωηρός. Ἀληθῶς τρομερώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πόνον δὲν ὑπάρχει. Ἴδετε τὸν πῶς ἐξάρωσεν εἰς τὴν καθέκλαν του, ὡς γερωντάει καὶ μᾶς παρατηρεῖ θλιβερά, θλιβερά.

Πῶς πληττεῖ! πῶς πληττεῖ! καὶ νὰ μὴν ἔρχεται κανεὶς νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφίαν! ἢ μήτηρ του δὲν δύναται νὰ μένη πλησίον του, διότι μένει διαρκῶς πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ ἀσθενοῦς μικροῦ τοῦ ἀδελφοῦ εἶνε τὸ κυνᾶριον, θὰ μοὶ εἰπῆτε. Μάλιστα, ἀλλ' εἶνε τὸσον εὐαίσθητον καὶ ἐλυπήθη τὸσον κατάκαρδα διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ του κυρίου, ὥστε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν του οὔτε λέξιν δὲν δύναται ν' ἀρθρώσῃ.

Στενοχωρεῖται πολὺ, στενοχωρεῖται τρο-

μερά, στενοχωρείται φρικτά! Πώς θα παρέλθῃ ἡ στενοχωρία του; ἂν ἀνεγίνωσκε κἀνὲν βιβλίον; βέβαια ἀπλόνει τὴν χεῖρά του εἰς τὴν σάκκαν του, καὶ λαμβάνει τὸ ἀγαπητότερόν του βιβλίον, τὴν *Φυσικὴν ἱστορίαν*. ἀλλὰ μόλις τὸ ἀνοίγει, ἀπὸ τὸν σφοδρὸν πόνον τοῦ ὀδόντος του νομίζει ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκπέμπουν ἀστράπας, καὶ τῷ φαίνεται ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα μετεβλήθησαν εἰς ὀδόντας χορεύοντας, πηδώντας ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου. Τὸ κλείει ἀμέσως, θέτει τὰς χεῖράς του ἐπισθὲν του καὶ σκέπτεται.

Σκέπτεται ὅτι χθὲς καὶ προχθὲς καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἡμέρας τοιαύτην ὥραν εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψει μὲ τὴν σάκκαν εἰς τὸ πλευρὸν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἔτρωγε κἀτι τι ταχέως, καὶ ἔπειτα κατέβαινε εἰς τὸν κηπὸν τῶν καὶ ἔπαιζε, καὶ ἔτρεχε καὶ ἐπῆδα φαιδρός, καὶ ἦτον εὐτυχής, πρὸ πάντων μάλιστα ὅτε εἶχεν εἰπεῖ καλὰ τὸ μάθημά του καὶ εἶχε λάβει καὶ καλοὺς βαθμούς.

Καὶ τώρα; ἔλαβε τόσας ἀπουσίας, ἔχασε τόσα μαθήματα, καὶ μένει ἐκεῖ ὡς νὰ ἦτο καρφωμένος ἐπὶ τῆς καθέκλας βογγῶν καὶ στεναζῶν. Διατί; διατί;

Ἄ! ἀντὶ νὰ σκέπτηται τώρα ὅτε εἶνε ἀργά, ἂν ἐσκέπτετο ὅταν ἔκρεπε!...

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σφοδρότερος τοῦ ὀδόντος του πόνος τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὰς θλιβέρας του σκέψεις, νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, νὰ υπάγῃ εἰς τὴν παρακειμένην τράπεζαν, καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἰατρικόν του.

Ἄν θέλετε δὲ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ νὰ μάθετε διατί τῷ ἐπόνεσε ὁ ὀδός του, κύψατε νὰ σᾶς τὸ εἶπω εἰς τὸ οὖς σας, διὰ νὰ

μὴ τὸ ἀκούσῃ, πρὸς Θεοῦ! διότι εἶνε φιλατιμύτατος καὶ προτιμᾷ νὰ τοῦ ἐξαγάγουν ὄλους τοὺς ὀδόντας του παρὰ νὰ γίνουν γνωστὰ τὰ σφάλματά του, τὰ ὅποια, ἐννοεῖται, εἶνε σπάνια καὶ τὰ διορθῶναι ἅμα τὰ ἐννοήσῃ.

— Λοιπὸν, πλησιέστερα ἀκόμη, πλησιέστερα τὰ ὠτά σας. Χθὲς τὸ ἔσπερας ἦτον ὑπερβολικὴ θερμότης καὶ ὁ Φίλιππος δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του — θὰ κοιμηθῶ εἰς τὸν ἐξώστην! λέγει πρὸς τὴν μητέρα του. — Θὰ κρυώσῃς! τῷ λέγει ἡ μητέρα του. — Δὲν θὰ κρυώσω, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Φίλιππος. — Ἄκουσε τί σοῦ λέγω ἐγώ, τῷ λέγει ἡ μητέρα του. — Δὲν ἀκούω τίποτε, λέγει ὁ Φίλιππος. — Θὰ ἰδῆς, λέγει ἡ μητέρα του. — Σὺ θὰ ἰδῆς, λέγει ὁ Φίλιππος καὶ κοιμᾶται εἰς τὸν ἐξώστην.

Ὁ ἐξώστης τῶν δὲν ἔχει στέγην· περὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἤρχισε νὰ πνέῃ ἄνεμος, ἔπειτα δ' ἤρχισε νὰ πῖπτη καὶ λεπτὴ βροχὴ. Ἄλλ' ὁ Φίλιππος ἐκοιμᾶτο· περὶ τὸ γλυκοχάραγμα ἐξύπνησεν αἴφνης, καταληφθεὶς ὑπὸ ψύγους, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τίποτε, οὔτε ἐν κάλυμμα νὰ ζητήσῃ ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν καὶ ἐξύπνησε τὸ πρωῖ, μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τὰ μέλη του, καὶ μὲ τρομερὸν ὀδοντόπονον.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πείσμά του ἐθεραπεύθη — καὶ διὰ παντός — πρὶν ἀκόμη θεραπευθῇ ὁ ὀδοντόπονός του· ἐν μέσῳ δὲ τῶν σκέψεών του σκέπτεται ὅτι θὰ ἔπραττε πολὺ καλὰ ἂν ἤκουε τί τῷ ἔλεγε ἡ μητέρα του. Ἀλλὰ μίαν χάριν θὰ σᾶς παρακαλέσω ἂν τὸν συναντήσητε καθ' ὄδον νὰ μὴ δεῖξητε ὅτι ἠξεύρετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ὀδοντόπου του· θὰ μὲ ὑποχρεώσητε!

ΑΙ — ΒΙ.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ ΚΟΝΤΟΟΥΡΗΣ.

ἰστάμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου· πόσον ὁ κόσμος εἶνε μέγας καὶ ὠραίος!

καὶ πόσον καλὰ ἔπραξα καὶ ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα ὅπου ἐστενοχωρούμην τόσον πολὺ! Κιουί! Κιουί!

Ἡ μήτηρ μου μοι ἔλεγε πάντοτε ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μου: — Μὴ ἀπομακρυνεσθε, διότι ἐὰν ἀπομακρυνθῆτε, θὰ σᾶς φάγῃ ἡ ἀλώπηξ.

Ἄσάν νὰ μὴν ἠξεύρουν νὰ φέρονται καὶ τὰ

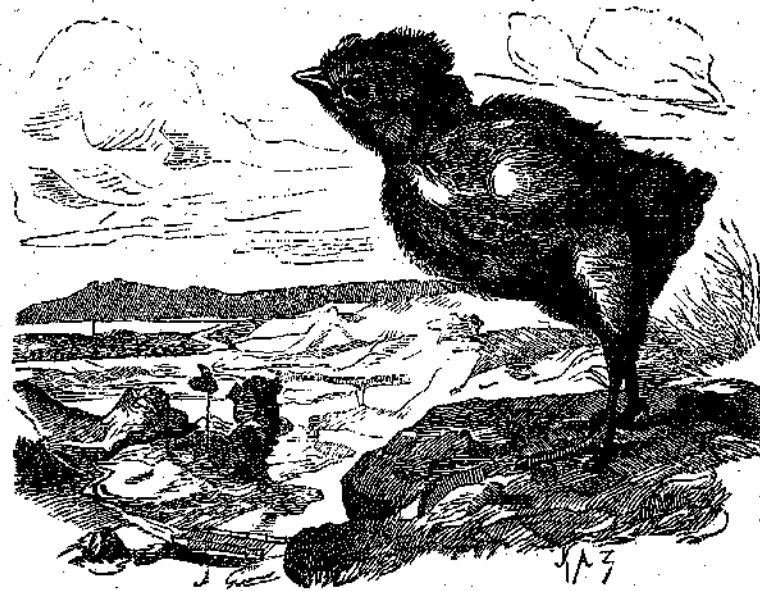
παιδιά! Ἴδου ἐγὼ δύο ὥρας σχεδὸν τρέχω καὶ δὲν συνήγησα ἀκόμη τὴν ἀλώπεκα.

Ἄδεν θὰ τὴν συναντήσω ποτέ, τὸ ἠξεύρω πολὺ καλὰ, διότι δὲν ὑπάρχουν ἀλώπεκες. Ὅσα λέγουν αἱ μητέρες εἰς τὰ παιδιά τῶν καὶ αἱ ὀρνίθες εἰς τὰ ὀρνιθοπούλια τῶν εἶνε παραμύθια. Κιουί! Κιουί!

Ἄ! πρέπει νὰ εἶνε ἀργά τώρα! τὸ αἰσθάνομαι ἀπὸ τὴν πεινάν μου. Ἐπεθύμουν

πολὺ νὰ ἔτρωγα κανένα σκόλληκα, ὡσὰν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ξεσκάπτει τόσον ὠραῖα ἡ μητέρα! Ὡ! εἶνε πολὺ ἐπιδεξία ἡ μήτηρ μου Ἀλεκτορίς. Μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ράμφους της κτυπᾷ τὴν γῆν: Πίκ! πίκ! — Πίκ! πίκ! Συνάζει πάντοτε κἀτι τί ὠφέλιμον, τὸ ὁποῖον μᾶς μοιράζει. Ἐγὼ δὲν εὐρίσκω τίποτε. Κιουί! Κιουί! »

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Κοντούρης. Ὁλην τὴν

Ὁ Περιηγητὴς Κοντούρης.

ἡμέραν διέτρεξε τὸν τόπον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐκπληττόμενος δι' ὅσα ἔβλεπε. Ἐπεῖνα μὲν ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο τόσον εὐχарιστημένος νὰ πηγαινοέρχεται κατὰ τὴν διάθεσίν του, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν πεινάν του! Ἐντούτοις ὅταν ἔφθασεν ἡ ἔσπερα τὸν κατέλαβεν ἀνησυχία.

— Κιουί! Κιουί! τί ζῶον εἶνε αὐτό, τὸ ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ κάτω; Μήπως εἶνε ἡ ἀλώπηξ; Ὡ! ναί! αὐτὴ εἶνε, εἶμαι βέβαιος. Πού νὰ κρυφθῶ;

— Κιουί! Κιουί! ἀγαπητή μου μητέρα, πού εἶσαι νὰ θερμάνῃς τὸ ὀρνιθοπούλι σου, νὰ τῷ δώσῃς νὰ φάγῃ καὶ νὰ τὸ σώσῃς ἀπὸ τὴν κακὴν ἀλώπεκα; Ὡ! πόσον δυσάρε-

στοῦμαι διότι σὲ ἀφήκα καὶ ἔφυγα, μητέρα, ἀγαπητή μου μητέρα, ἔλα νὰ μὲ εὔρης, σὲ παρακαλῶ. Δὲν θὰ ἐξέλθω ποτέ πλέον ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα καὶ δὲν θὰ παρακούω ποτέ, ποτέ. Κιουί! Κιουί! — Κιουί! Κιουί!

Ἡ μήτηρ Ἀλεκτορίς ἤκουσε τὰς φωνὰς τοῦ δυστυχοῦς τέκνου της, διότι ὁ Κοντούρης, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τρέξει πολὺ, δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν. Ἐτρεξε λοιπὸν ἡ μήτηρ καὶ τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν φωλεάν του. Τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ, ἠπλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ θερμὰ πτερά της, καὶ τὸ ὀρνιθοπούλι ἀπεκοιμήθη, πολὺ εὐτυχὲς διότι ἐπανεῦρε τὴν μητέρα του.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

Τὸ παίγνιον τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος καὶ προσοχὴν εἰς τὰς ἀπαντήσεις. Συνίσταται εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃ εἰς ἓκ τῶν παιζόντων λέξιν τινὰ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐκλέγεται διὰ κλήρου ὁ ὀφειλὼν νὰ μαντεύσῃ πρῶτος καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου, ἢ ἀπομακρύνεται εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ἐάν τὸ παίγνιδιον γίνεταί ἐν ὑπαίθρῳ. Οἱ ἄλλοι ἐκλέγουσι λέξιν τινὰ ἐκ τῶν συγχαίσις ἐν χρήσει κατὰ τὰς συνδιαλέξεις· λόγου χάριν τὴν λέξιν ἐπίσης, καί, καθῶς, πολὺ, ἐάν, ἔχι, ἴσως, ναί, κ.τ.τ. Τὴν λέξιν δὲ ταύτην ὀφείλει ἕκαστος τῶν παικτῶν, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ μέλλοντος νὰ τὴν μαντεύσῃ νὰ τὴν παρεμβάλλῃ εἰς τὰς ἀποκρίσεις του.

Ὁ μάντις δὲ εἰσέρχόμενος καὶ ἀποτεῖναι πρὸς ἓνα ἕκαστον ἀνὰ μίαν ἐρώτησιν, ὀφείλει νὰ προσέχῃ ποῖαν λέξιν ἐπαναλαμβάνουσι πάντες εἰς τὰς ἀποκρίσεις των. Ἐκεῖνος δὲ ἐκ τῶν παικτῶν ὅστις δια τῆς ἀτέχνου ἀποκρίσεώς του δώσει νόξιν εἰς τὸν μάντιν νὰ ἐνοήσῃ τὴν ζητουμένην λέξιν, χάνει, καὶ υποχρεοῦται νὰ παῖξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ μάντιως.

Μικρὸν παράδειγμα θὰ διευκολύνῃ τοὺς μικροὺς μας φίλους νὰ κατανοήσωσι τὸν τρόπον καθ' ὃν παίζεται τὸ παίγνιον τοῦτο.

ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ παίζοντες εἶνε ἑπτὰ: ἡ Ἄγρραυλος, ἡ Ἀσπασία, ἡ Ἐλένη, ἡ Κλυταιμνήστρα, ὁ Τηλέμαχος, ὁ Εὐρυβιάδης καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

Ἀρχεται τὸ παίγνιδιον ῥίπτεται κατὰ πρῶτον κλήρος καὶ ἐκλέγεται μάντις ἡ Ἐλένη πρῶτη, ἥτις καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου. Οἱ δὲ ἄλλοι ἐξ οὐσκέπτονται νὰ εὔρωσι λέξιν κατάλληλον.

ΑΞΠ. Ποῖαν λέξιν νὰ βάλωμεν;

ΚΑΥΤ. Τὴν λέξιν φίλια, ἢ τὴν λέξιν φόβος.

ΕΥΡ. Ὅχι, ἔχι· θὰ εἶνε εὐκολὸν νὰ τὴν μαντεύσῃ ἄς λάβωμεν τὴν λέξιν πολὺ.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΓ. Ναί, ναί, πολὺ. Ἐλθέ, Ἐλένη. (Ἡ Ἐλένη εἰσέρχεται).

ΕΑ. Ἐξήλαθες περίπατον χθές, Ἀσπασία;

ΑΞΠ. Μάλιστα, καὶ ἦτο πολὺ εὐχάριστος ὁ περίπατος, διότι ἦτο πανσέληνος.

ΕΑ. Τηλέμαχε, σοὶ ἀρέσκουν τὰ βοδάκια;

ΤΗΑ. Βεβαίως· ἀλλὰ καὶ τὰ σταφύλια μοὶ ἀρέσκουν πολὺ περισσότερο.

ΕΑ. Τί βιβλίον ἔχεις αὐτοῦ, Ἀγρραυλος;

ΑΓΡ. Τὰς «Παιδικὰς Σελίδας» εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ κομψὸν βιβλίον.

ΕΑ. Διατί δὲν εἶσαι κτενισμένος, Σοφοκλῆ;

ΣΟΦ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κτενισμένος; ἀπατάσαι, κυρία μου, πολὺ.

ΕΑ. Δὲν ἐρωτῶ πλέον· εἶνε ἡ λέξις πολὺ. Μ' ἔκαμεν ὁ Σοφοκλῆς νὰ τὴν μαντεύσω.

(Ὁ Σοφοκλῆς ἔχασε καὶ ἐγείρεται διὰ νὰ παῖξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ μάντιως, ἢ δὲ Ἐλένη καταλαμβάνει τὴν θέσιν του).

Οὕτως ἐξακολουθεῖ τὸ παίγνιδιον τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ἐγένετο ἀρκετὰ καταληπτόν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστὰς διὰ τοῦ παραδειγματος τοῦτου.

Τώρα προσέξτε εἰς ἄλλο παίγνιον, τὸ ὁποῖον πολὺ ὁμοιάζει μὲ τὸ πρῶτον, ἀλλ' εἶνε ὀλίγον δυσκολώτερον, ἀλλὰ καὶ πολὺ διασκεδαστικώτερον αὐτοῦ· δύνανται δὲ καὶ ὑπὸ μεγάλων παιζόμενον νὰ κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των. Ὀνομάζεται:

Ο ΜΕΓΑΣ ΜΑΝΤΙΣ

Θὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ πάλιν παράδειγμα χάριν μελλόνος σαφηνεῖας. Πρόκειται ἐπίσης καὶ ἐνταῦθα εἰς ἓκ τῶν παικτῶν νὰ μαντεύσῃ μίαν λέξιν. Ἄς υποθέσωμεν ὅτι ὁ κλήρος ἔπεσεν εἰς τὸν Εὐρυβιάδην, ὅστις ἐξέρχεται. Τότε ἕκαστος τῶν παικτῶν δίδει εἰς τὸν παρακαθήμενόν του μίαν λέξιν, τὴν ὁποῖαν οὗτος ὀφείλει νὰ παρεμβάλλῃ εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, οἰοδύποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐρώτησις, ἢ ὁ μάντις θὰ τὴν ἀποτείνῃ.

ΕΑ. Τηλέμαχε, σοὶ δίδω τὴν λέξιν φλόξ.

ΤΗΑ. Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἀγρραυλον τὴν λέξιν «Διάπλασις»· ἐπειδὴ ἤξεύρω ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πολὺ.

ΑΓΡ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἀσπασίαν τὴν λέξιν σελήνη.

ΑΞΠ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Κλυταιμνήστραν τὴν λέξιν κήπος.

ΚΑΥΤ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὸν Σοφοκλῆ τὴν λέξιν ἄσμα.

ΣΟΦ. Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἐλένη τὴν λέξιν ἀτμόπλοιον.

(Ἡ Ἐλένη προσκαλεῖ τὸν Εὐρυβιάδην νὰ εἰσελθῇ).

ΕΥΡ. (εἰσελθὼν). Ἐλένη, ἔλαβες ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν μητέρα σου καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου;

ΕΑ. Μάλιστα. Καὶ μοὶ γράφουν ὅτι ὅταν ἐφθασε τὸ ἀτμόπλοιον μεταξύ Σπετσῶν καὶ Ναυπλίου, ὑπέφεραν πολὺ, διότι ἔκαμε σφοδρὰν τρικυμίαν καὶ ἔπεσε βαγδασιωτὴ βροχῆ.

ΕΥΡ. Θὰ μοὶ ἐπροξένηε μεγάλην λύπην ἡ εἰδησις σου αὕτη, ἂν δὲν ἤξευρον ὅτι τὴν ἐπλάσες μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὕρῃς θέσιν διὰ τὴν λέξιν σου, ἥτις εἶνε τρικυμία.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΓ. Ὅχι· εἶνε ἀτμόπλοιον.

ΕΥΡ. Θὰ ἐξυπνήσῃς ἐνωρίς αὐριον, Τηλέμαχε;

ΤΗΑ. Θὰ παραγγεῖλω νὰ μ' ἐξυπνήσουν πολὺ πρῶτ', ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ ἐξυπνήσω μόνος μου· διότι ὅταν κοιμῶμαι πολὺ βλέπω κακὰ ὄνειρα.

Ἀπόψε ὄνειρεύομαι ὅτι κατέβην εἰς τὸν ὀρνιθῶνα μας διὰ νὰ σράξω μίαν κάπιαν, ἀλλ' αὕτη καθῶς ἐνόησε τὸν σκοπὸν μου, μοὶ ἐπιτίθεται·

τρέχω ἐγὼ νὰ φύγω, ἀλλ' ἐκεῖνὴ μὲ προφθάνει, μὲ συλλαμβάνει διὰ τοῦ πλατέως βύγχους της καὶ μὲ περᾶ μὲ πολλὴν ἐπιδειξιότητα εἰς τὴν σούβλαν, τὴν ὁποῖαν εἶχομεν ἐτοιμάσει διὰ νὰ ψήσωμεν αὐτὴν·

ἐπειτα στηρίζει τὴν σούβλαν ἐπὶ δύο πασσάλων, καὶ ἀφοῦ θέσασε πῦρ εἰς τὰ κάτωθεν μου ξύλα, ἐκάθησεν ἀναπαυτικὰ εἰς μίαν μικρὰν καθέκλαν καὶ ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὴν σούβλαν ἀργὰ ἀργὰ καὶ γελῶσα ἐξ εὐχαριστήσεως·

ἡ φλόξ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤβησε καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ αἰσθάνομαι τὴν ὄσμην τῶν καιομένων ἐνδυμάτων μου, ἀλλ' ἀήνης ἐξυπνήσα ἐντρομος.

ΕΥΡ. Ἄν ἐπρόφθανεν ἡ κάπια σου νὰ σὲ ψῆσῃ πρὶν ἐξυπνήσῃς, εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάνομεν τὴν εὐχαριστήσιν ν' ἀκούσωμεν τὸ ὄνειρόν σου, τὸ ὁποῖον τόσον εὐφύως ἐφαντάσθης καὶ αὐτοσχέδιασες, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι δὲν θὰ εὐρισκόμεν ἐγὼ τώρα εἰς τὴν ἀμυχανίαν νὰ μαντεύσω χάριν ποίας λέξεως ἐπλάσας τὸ ὠρατότατον τοῦτο ὄνειρον.

ὑποθέτω ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶνε φλ... ἔχι, ἔχι· εἶνε σούβλα.

ΤΗΑ. Καλὰ ἤρχιζες· εἶνε φλόξ.

ΕΥΡ. Ἄς ἐρωτήσωμεν τὴν Ἀγρραυλον. Ἡξεύρεις, Ἀγρραυλος, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὀλίγον ἀνηγρός, δὲν ὑπακούω μὲ τὴν πρώτην φοράν ὁσάντις

μοὶ παραγγέλου νὰ κάμω κάτι τι. Εἶπέ μοι λοιπόν, ἀφοῦ εἶσαι μεγαλύτερα ἐμοῦ, τί πρέπει νὰ πράξω διὰ ν' ἀποκόψω τὸ ἐλάττωμά μου τοῦτο;

ΑΓΡ. Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν προτιμώτερον ἦτο νὰ ἀποτείνῃς, δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς «τὴν Διάπλασιν», ἥτις ἤξευρει τόσον ὠρατὰ καὶ συμβουλευεῖ· πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αὕτη τὴν ἐξῆς συμβουλήν θὰ σοὶ εἶδιδε: Πρέπει, φίλε Εὐρυβιάδη, νὰ υποθέσῃς πάντοτε ὅτι ἡ πρώτη φορά εἶνε δευτέρα καὶ ἔχι πρώτη.

ΕΥΡ. Ἡ συμβουλή σου εἶνε καλὴ καὶ θὰ τὴν ἀκολουθῆσω. Ἡ λέξις σου ὅμως εἶνε ἀρὰ γε ἐπιστολῆ;

ΑΓΡ. Ὅχι· εἶνε «Διάπλασις».

ΕΥΡ. Ὡ! ποτέ λοιπόν δὲν θὰ μαντεύσω ἀπὸ σὰς. Εἶπέ μοι σὺ, Ἀσπασία, σοὶ ἀρέσκουν τὰ κάρδαμα;

ΑΞΠ. Τί νὰ ἀπαντήσω τώρα;... Ὅταν ἡ σελήνη... Ὅχι, ἔχι... Μοὶ ἀρέσκουν τὰ κάρδαμα, ἀλλ' ὅταν εἶνε σελήνη μοὶ ἀρέσκει περισσότερο ὁ περίπατος.

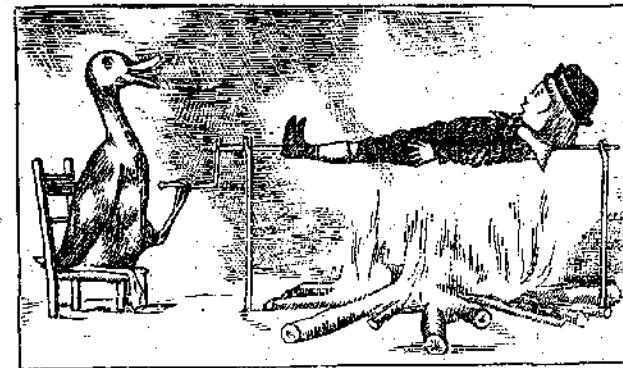
ΕΥΡ. Ἀπὸ τοιαύτην ἀπάντησιν εὐκόλως δύναται τις νὰ μαντεύσῃ. Εἶνε σελήνη.

ΑΞΠ. Κρίμα! Καὶ εἶχα ἐτοιμάσει δλόκληρον ἱστορίαν νὰ σοὶ ἀποκριθῶ.

ΕΥΡ. Δὲν εἶνε πάντοτε δυνατόν νὰ κάμῃς χρῆσιν ἀπαντήσεως προσχεδιασμένης. Ἴδου ὅτι ἔχασες· ἡ σειρά σου τώρα νὰ μαντεύσῃς καὶ σὺ σήκω λοιπόν!

(Ἡ Ἀσπασία ἐξέρχεται· ἕκαστος τῶν παικτῶν δίδει νέας λέξεις εἰς τὸν παρακαθήμενόν του καὶ τὸ παίγνιδιον ἐξακολουθεῖ).

Ἐκ τοῦ ἀνω παραδείγματος οἱ μικροὶ μας φίλοι ἠγγήσαν βεβαίως, ὅτι τὸ παίγνιδιον τοῦτο τοσοῦτῳ γίνεται δυσκολώτερον, ὅσω περισσότερον ἐντέχνως δίδεται ἡ ἀπάντησις, τοσοῦτῳ δὲ διασκεδαστικώτερον ἀποβαίνει, ὅσω αἱ ἀπαντήσεις εἶνε εὐφρέστεραι καὶ ἀστειέστεραι. **ΚΡΙΤΩΝ.**

ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ!!

Ὁ Πλούταρχος ἐτελείωσε τὸ Σχολαρχεῖον καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου μεταβαίνει εἰς τὸ Γυμνάσιον.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον! ἀπὸ πρώτας μέχρι τῆς ἐσπέρας αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἀπασχολεῖ: Τί θὰ κάμῃ τώρα, ὅτε θὰ μεταβῇ εἰς τὸ Γυμνάσιον;

Πρῶτον καὶ κύριον θὰ φορέσῃ μακρὸν πανταλόνι· τὸ ἕως τὰ γόνατά του ἐκείνο πανταλόνι τὸν παριστάνει πολὺ παιδί· τί θὰ εἰπῇ! πρέπει νὰ εἶνε σοβαρὸς τώρα.

Ἐπειτα δὲν θὰ παίξῃ πλέον εἰς μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου νὰ παίξῃ! θὰ ἤμπορῇ νὰ πηγαίῃ καὶ εἰς τὴν Γυμναστικὴν τώρα. οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου ἔχουν προνόμια.

Εἰς τὸν δρόμον θὰ χαιρετᾷ μὲ περισσύτερον θάρρος τοὺς καθηγητὰς· ὦ! καὶ δὲν τὸ ἐσκέφθη τόσῃ ὥρᾳ! τώρα πλέον δὲν θὰ ἔχῃ Σχολάρχην, θὰ ἔχῃ Γυμνασιάρχην...

Τώρα θ' ἀρχίσῃ ν' ἀναγινώσκῃ σοβαρότερα βιβλία· θὰ κάμῃ μελέτας· πᾶσα θὰ μάθῃ εἰς ἕν ἔτος! ἐνίοτε θὰ πηγαίῃ καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην· ἕως τώρα δὲν

ἐτόλμα νὰ ὑπάγῃ· ἂν τὸν ἠρώτων τί εἶνε, τί θ' ἀπάντῃ; ὅτι εἶνε μαθητῆς τοῦ Σχολαρχείου; τώρα ἀξιοβόλοισι, καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀξιοπρέπειαν δύναται νὰ εἰπῇ εἰς τὸν κλητῆρα: εἶμαι μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου!

Τοῦ Γυμνασίου· μεταδὲ Σχολαρχείου καὶ Πανεπιστημίου ὑπάρχει μία γέφυρα: τὸ Γυμνάσιον· τώρα πλέον ἤρχισε νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς γεφύρας· τώρα προχωρεῖ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον· ἔν, δύο, τρία, τέσσαρα· μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ εἶνε φοιτητῆς ἀληθεια! καὶ τί θὰ σπουδάσῃ; εἶδες ἐκεῖ νὰ μὴν τὸ σκεφθῇ! καὶ τί νὰ πρωτοσκεφθῇ; ἔχει τόσα τώρα νὰ σκεφθῇ... ἅ! ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ ἐλησιμόνησε

τὸν Διαγωνισμὸν « τῆς Διαπλάσεως » καὶ δὲν ἔγραφε τίποτε. Καλὰ· ποῦ τοῦ μένουσι ὀλίγαι ἡμέραι ἀκόμη μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

Καὶ τὸ πιστοποιητικόν του; πότε θὰ τὸ στείλῃ; μήπως δὲν ἤρίστευσε;

Τί κοπιαστικὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεῖς σπουδαῖος!

Αἰμῆτιος Σιμαρμένος

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΨΑΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ 1881.

Ἐνῶστα καὶ τέλος τῆς σελίδας 109.

- ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Κωνσταντίνου Μιχαήλ 3. — Ψαρῆς Περικλῆς 6 (6). — ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ. Ζαρκιώνη Ἐλένη 2. — Παπαμάκου Ἀργυρῶ 3. — Φιλίππου Κ. 6. — ΜΙΤΥΛΙΝΗΣ. Γρηγοριάδης Γεώργιος 4. — Ἰωάννου Γ. 40 (127). — ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ. Ἀναγνωστόπουλος Ν. Κ. 11 (11). — ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ. Βασιλείου Π. Β. 3 (2). — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Γιαννόπουλος Ἀρ. 6 (1). — Δημαρῆς Γ. Δημ. 4 (1). — Δημητράκοπούλου Κ. Ἐλένη 3 (1). — Οἰκονομοπούλου Α. Ὀλγα 4. — Σταματιάδου Αικατερίνη 4 (1). — ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ. Κογαλιῆς Ν. Κ. 2. — ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ. Μισσηλίδης Γρηγ. 3 (1). — ΣΗΡΟΧΩΡΙΟΥ. Κορύδης Γεράσιμ 13 (10). — ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ. Ζαρκιπούλου Θ. Ἀργυρῶ 6 (2). — ΟΔΗΣΣΟΥ. Παπαδάκη Μαρία 48 (36). — ΠΑΡΟΥ. Παπαβασιλείου Ὁδών 3. — ΠΑΤΡΩΝ. Ἀθανασόπουλος Ν. 30. — Δαμαλῆ Γ. Ζωή 3 (1). — Κανελλόπουλος Ἀθ. 30 (41). — Κουβέλη Π. Κατίνα 2. — Ρούφος Μ. Γ. Γ. 1. 4 (1). — Φραγκόπουλος Ἦρ. 3 (1). — ΠΕΡΑΙΩΣ. Ἀλεξιάδης Σωτ. 4 (1). — Ἀντωνάκης Β. Δ. 16. — Ἀποστολίδης Κ. Π. 3 (1). — Ζωή Καλλιόπη 4 (2). — Ἰωαννίδης Α. Γ. 2. — Καλοπούτη Γ. Σανθίπη 3 (1). — Μπότσος Ν. Ἀγησίλαος (διὰ Δοξάτου) 14. — Παπαγεωργόπουλος Χαρ. 6. — Παπαντωνίου Γ. 9 (3). — Πεπεμονῆτα Εὐθυμία 4 (1). — Τζούμας Κ. 13 (12). — Φαρδούλη Τατανή 4 (1). — Φουντουκίος Ἐμμ. 3 (1). — Χούπη Εὐανθία 2 (1). — ΠΑΣΜΑΡΙΟΥ. Μαργαρίτης Κ. Εὐστ. 17. — ΠΟΡΟΥ. Εὐσεβιάδης Δ. 13 (1). — ΠΡΕΒΕΖΗΣ. Μίχας Χρ. 9. — ΠΡΟΣΕΣΤΙΑΝΗΣ. Παπαδημητρίου Ἀθ. 21. — ΠΥΡΓΟΥ. Ἀντωνόπουλος Α. Φ. 9. — ΡΑΙΔΕΣΤΟΥ. Λαζιδῆς Γρηγόριος 70 (20). — ΣΑΜΟΥ. Ἀνδρεάδου Α. Μελομένη 3 (1). — Νικολαΐδου Κ. Πηνελόπη 3 (1). — Τσίμα Βασιλική 22 (16). — ΣΙΦΝΟΥ. Δεπάτας Γ.

- 12 (16). — ΣΚΙΑΘΟΥ. Σαχίνης Ν. Δ. 13 (16). — ΣΜΥΡΝΗΣ. Κυπριανίδης Γ. Συμεών 25 (21). — Λάσκαρις Α. 8 (1). — ΣΠΑΡΤΕΩΝ (Καφαλληνίας). Πανός Ν. 12 (4). — ΣΠΕΤΣΩΝ. Κωνσταντίνου Μαρία 8. — Σπάρμαρέσου Εμ. Φωτεινή 6 (1). — ΣΥΡΟΥ. Ζηράκη Μαρία 21. — Κουμζέλης Γ. 61 (30). — Μαυρογένους Θ. Γ. 3. — Πολίτης Ν. Γ. 10 (16). — ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ. Ἀρσένου Κυριακοῦλα 19. — ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ. Παρχαρίδης Γ. 2. — Συναρόπουλος Τριαντάφυλλος τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κυρίου Γρ. Καλλιῆ 34. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μεντήρος Α. Παναγιώτης 3 (1). — Οἰκονομίδου Α. Δ. 6 (1). — Παπαπροκοπίου Ἀγγελική 2 (1). — Στεφανόπουλος Γ. Δ. 3. — Χοιδᾶς Σ. Παναγιώτης 4 (1). — ΤΣΑΓΚΑΡΑΔΑΣ. Καραγιαννόπουλος Γ. Δ. 8. — ΓΥΡΑΣ. Μιχαηλίδης Δ. 10 (10). — Πατέρου Σταματίνη 3. — Τζάβας Κ. Γ. 40 (60). — Χαραμῆς Α. Γ. 20. — ΦΛΙΑΤΡΩΝ. Παπαχριστοφίλου Διον. 14. — ΧΑΚΚΙΑΔΟΣ. Βρεταμμανοῦ Αικατερίνη 3. — Κωστρατιάδου Γ. Πολυέτη 5 (1). — Κωστήκης Ν. 2 (1). — Στεφανίδης Ἐμ. Ξενοφών 2 (1). — Ὁ Σὺλλογος τῶν διδασκάλων τοῦ Ἑλλ. Σχολείου τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Σχολάρχου κ. Ν. Ἀποστολίδου 52. — Φιλίππου Γ. Α. 7 (1). — ΧΑΝΙΩΝ. Στρατηγάκης Ν. Γ. 27 (20). — ΧΙΟΥ. Βισαδῆς Γ. Μιλτιάδης 36. — Καραβᾶς Θεόδωρος 60 (60). — ΚΥΔΩΝΙΩΝ. (Μὴ σημειωθὲν ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἐκ παραδρομῆς) Ταβελούδη Μαρ. 9.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ.

Προσθέτοντες τοὺς ἐκ τῶς παρενθῆσεως ἀριθμοὺς τοῦ ἄνω καταλόγου, ἦτοι τοὺς συνδρομητὰς οὓς ἐνέγραψαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ ἄνωθι ὀνομασθέντες, ἔχομεν ἄθροισμα 2812

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν συνδρομητῶν προσθέτοντες ἔτι καὶ τοὺς ἐγγραφέντας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον, ἢ τῇ ἐνεργείᾳ ἄλλων μὴ δηλωσάντων ἡμῖν τὸ ὄνομά των 1294

Ἐχομεν ἐν ὅλῳ ἄθροισμα συνδρομητῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, μέχρι σήμερον 4106

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΕΤΟΣ.

Προσθέτοντες τοὺς ἐν τῶς παρενθῆσεως ἀριθμοὺς τοῦ ἄνω καταλόγου, ἦτοι τοὺς συνδρομητὰς οὓς εἶχον ἐγγραμμένους κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ ἄνωθι ὀνομασθέντες, ἔχομεν ἄθροισμα 1388

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν συνδρομητῶν προσθέτοντες ἔτι καὶ ὄσους εἶχον ἐγγραφῆ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον, καὶ τῇ ἐνεργείᾳ ἄλλων μὴ ἐνεργησάντων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο . . 1832

Ἐχομεν ἐν ὅλῳ ἄθροισμα συνδρομητῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος . . . 3220

Ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄθροίσματος τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνδρομητῶν ἀπὸ τοῦ ἄθροίσματος τῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξάγεται, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠξήσαν οἱ συνδρομηταὶ « τῆς Διαπλάσεως » κατὰ 886 μέχρι σήμερον.

Ἄναποκρινόμενοι εἰς τὴν αἰτήσιν ταύτην τῶν συνδρομητῶν ἠξήσαμεν ἀναλόγως τὰς δαπάνας ἡμῶν πρὸς τὴν καθ' ὅλα βελτίωσιν τοῦ φύλλου, καὶ καταβάλλομεν ἀπαύστως πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως « ἡ Διαπλάσις » καθίσταται ὁσημέραι προσφιλεστέρα καὶ ἀφιλιματέρα εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους.

Μολοντί δὲ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ συνδρομηταὶ μας θὰ λάβωσι καὶ πάλιν 12 μόνον φυλλάδια, θ' ἀναγνώσωσιν ὅμως ὕλην ὅσην θὰ περιελάμβανον 14 1/2 φυλλάδια ἐκ τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, διότι ἕνεκα τῆς εὐρύσεως τῶν σελίδων καὶ τῆς χρήσεως περισσοτέρων ἢ πέρυσι μικρῶν στοιχείων, ἕκαστον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τοῦτου περιέχει κατὰ μέσον ὄρον περί τὰς 47,500 στοιχεῖα, ἐνῶ ἕκαστον φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος ἔτους περιεῖχε μόνον 40,000 στοιχείων περίπου. Ἡ διαφορά δ' αὐτῆ τῶν 7,500 στοιχείων κατὰ φυλλάδιον θ' ἀποτελέσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους διαφοράν 90,000 στοιχείων, ἅτινα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ περιεχόμενον 2 1/2 φυλλάδιων περυσινῶν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡμεῖς δὲν ἐγκατελείψαμεν τὴν ἰδέαν τῆς δις τοῦ μηνὸς ἐκδόσεως « τῆς Διαπλάσεως », διότι ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν, ἕνεκα τῶν ἀνωμάτων περιστάσεων τῆς Πατρίδος, δὲν κατορθώθῃ ν' ἀνέλθῃ εἰς 10,000 ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ δις τοῦ μηνὸς ἐκδοσις μὲ τὴν αὐτὴν συνδρομὴν, εἴμεθα ὅμως βέβαιοι, ὅτι μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων θὰ εἶναι εὐκόλος ἡ ἀπόκτησις ἐτέρων 6,000 συνδρομητῶν, ἀρκεῖ μόνον οἱ φίλοι « τῆς Διαπλάσεως » καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν πρόδοον τῶν ἐλληνοπαίδων νὰ καταβάλωσι πρὸς τοῦτο πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως μέχρι τοῦδε πλείστοι ἐπραξαν, πρὸς οὓς καὶ πάλιν ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

— Κότταζε να ήσαι φρόνιμος, Γάκη, γιατί αν φωνάζεις, αν θυμώνεις, αν δεν κάμνης καλά, θα φωνάξω τον Βρυκόλακα να σε πάρη να φύγη.

Έλεγε άμαθής τις παραμύθια εις τετραετές παιδίον, όπερ φοβηθέν τό δυστυχές από την τρομεράν αυτήν άπειλήν, έξάρωσεν εις γωνίαν, και ήρχισε να τρέμη.

Ό μεγαλύτερος άδελφός του παιδίου εκείνου, Έπαμεινώνδας, όστις είνε και συνδρομητής « τής Διαπλάσεως », γνωρίζει δε κάλλιστα ότι όσα λέγουν περί βρυκολάκων είνε γελοία παραμύθια, έπλησίασε προς τόν άδελφόν του και τή ειπε.

— Ψεύματα σου λέγει αυτή, δεν υπάρχουν βρυκόλακες, σου τό λέγει δια να σε φοβίξη; αλλά συ μην πιστεύης. Να ήσαι φρόνιμος, όχι διότι φοβείσαι τόν Βρυκόλακα μη σε πάρη, αλλά διότι πρέπει να ήσαι φρόνιμος, διότι αν είσαι κακόν παιδίον θα λυπηθή ό πατήρ μας και ή μήτηρ μας, μόνον δι' αυτό να ήσαι φρόνιμος.

Οί γονείς του Γάκη και του Έπαμεινώνδα πληροφορηθέντες ότι ή τροφός εκείνη έξήτει να γεμίση την κεφαλήν των παιδιών με άνοήτους ιδέας, την απέπεμψαν, ως θα έκαμμον όλοι οι φρόνιμοι γονείς εις παρομοίαν περίστασιν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η κυρία Π. είδε τόν δικταετή υιόν της ότι συνελάμβανε μιάς και τας έβασάνιζε τρυπών αυτάς δια βελόνης.

— Άμαρτία, υιέ μου, να βασανίζης τά άθφα ζωφια! είνε σκληρόν, παιδί μου, να φουεύεις όντα άδωνεστερά σου.

Μετά μίαν ώραν ή κυρία Π. συνέλαθεν επί του βραχιόνος της ένα φύλλον και ήτοιμάζετο να τόν φουεύση, ότε ό υιός της, όστις ήτο όλίγον κακωτερός, τή λέγει:

— Είνε σκληρόν, μητερίτσα μου, να φουεύσης έν άδύνατον όν, ένα φύλλον! Πώς τολμάζω, μητερίτσα μου, να βάψης τας χείρας σου εις τό αίμα του άθφου τούτου φύλλου;

Έστάνη εν Κωνσταντινουπόλει υπό τής 'Ροδόδακτου. 'Ροθ.

Είς τας έξετάσεις παρατηρεί ό διδάσκαλος ότι ό Ίωάννης τό όνομά του εις τά τετράδιά του τό γράφει με έν μόνον ν.

— Όπως τό όνομά σου δεν ήξέυρεις άκόμη να γράψης, τή λέγει δεν ήξέυρεις ότι Ίωάννης γράφεται με δύο ν;

Ό Ίωάννης νομίζων ότι ό άποστομώση τόν διδάσκαλόν του!

— Μά πως είνε δυνατόν να γράφεται με δύο ν τό όνομά μου, άψ' ου έγω είμαι ένας;

Έστάνη υπό του Κορκωτά.

Ό μικρός Ντιντζής, συνδρομητής « τής Διαπλάσεως » είναι λίαν περίεργον παιδίον, και καταστρέφει εκ περιεργίας πάν ό, τι λάθη εις χείρας του.

Πρό τινων ήμερών ήμα έλαβε τό φύλλον « τής Διαπλάσεως » του μηνός Ίουλίου, τρέχει εις τό μαγειρέϊον και τό βίπτει εις τό πυρ. Η μήτηρ του τόν προφθάνει.

— Διατί καίεις « την Διαπλάσιν » ήν τόσον πολύ αγαπάς, τόν έρωτά.

— Για να ιδώ αν θα φύγη τό ζωντανό γατάκι που είναι μέσα.

Έστάνη εν Πιραιώς υπό Π. Κ. Αποστολίδου.

Τήν Κυριακήν ό κ. Θ. είχε προσκαλέσει ξένον τινα φίλον του να τυμάρηγον εις την οικίαν του. Από πρωίας λοιπόν συνεβούλευσε τόν πενταετή υιόν του Κλέαρχον να είνε ήσυχος καθ' όλον τό διάστημα του φαγητού και να μη άμιλή.

Τήν μεσημβριάν, ένφ έτρωγον λέγει ό ξένος προς τόν Κλέαρχον:

— Βύχαριστάσαι, Κλέαρχε, να έρχωμαι να τρώγω μαζί σας;

Ό Κλέαρχος δεν άπαντά.

— Διατί δεν άπαντάς, Κλέαρχε; λέγει ό πατήρ του έκπλαγείς.

— Δεν μοι είπατε, μπαμπά, σήμερα να μην άμιλήσω;

τφ

Ό Παύλος είχε μεταβή εις την οικίαν του έξαθέλου του Περικλέους, όπου έμεινε μέχρι τής έσπέρας. Έπιστρέψας εις την οικίαν των είδεν ότι ό σοργιά του έλειπεν ένόμισεν ότι τόν έλησμονήσεν εις την οικίαν του Περικλέους. Γράφει λοιπόν βιαστικά μίαν έπιστολήν προς την θεϊάν του, την μητέρα του Περικλέους, παρακαλών αυτήν να τή στείλρη όσον τό δυνατόν ταχύτερον τόν σοργιά του, διότι τόν χρειάζεται. Άψ' ου δ' έδιόπισσε την έπιστολήν και έθηκεν αυτήν έντός φακέλου, κινήσας βέβλλον τι εύρίσκει αίφνης τόν σοργιά επί της τραπέζης κάτωθεν χαρτίων τινων. Άνοίγει λοιπόν βιαστικά και πάλην την έπιστολήν και προσθέτει:

« Γατερόγραφον » Θεία μου, μη σκαλίζετε να εύρητε τόν σοργιά μου » αυτήν την στιγμήν τόν εύρηκα επί της τραπέζης μου ».

τφ

Μία μικρά κόρη επεθύμει να θωπεύση ένα ψιττακόν.

— Μη τόν έγγίξης, μικρά μου, τή λέγει ό κύριος του ψιττακού; θα σε τσιμπήση.

— Διατί;

— Έπειδή δεν σε γνωρίζει.

— Τότε λοιπόν είπέτε τω τό όνομά μου; όνομάζομαι Εύτέρπη.

Έστάνη υπό του Κορκωτά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Διατί άνωπονοείς τόσον, αγαπητόν μοι Δευκόν 'Ιον; Δεν είπον ότι τόν Σεπτέμβριον θα δημοσιεύσω τά όνόματα των άριστευσάντων; Μέχρι τής 15 Αύγουστου θα μοι πέμψουν και άλλοι πολλοί τά πιστοποιητικά των; διότι πολλών σχολείων αι έξετάσεις γίνονται περί τας αρχάς Αύγουστου εις τά σχολεία δε ταύτα φοιτῶσι πλείστοι φίλοι μου, εκ των όποίων, είμαι βεβαία, ούκ όλίγοι ή άριστεύσαντες.

Τό προσφιλές μοι Βόρειον Σέλλας μ' έρωτά άν δύναται να μοι στέλλη δια τό αυτό φύλλον πλείονας των τεσσάρων πνευματικών ασκήσεων. Βεβαίως, υίε μου, δύνασαι και σε παρακαλώ να τό πράττης; άλλ' έγω δεν δύναμαι, καίτοι μετά λύπης μου, να τας δημοσιεύω όλας συγγρόνας, διότι τότε δεν θα μένη τόπος δι' άλλους φίλους μου έπισης εύρεις; θέλει να σε νομισουν πλεονέκτην ένφ δεν είσαι; Έπέλλε μοι λοιπόν πολλὰς και έγω θα έκλέγω μίαν, την εύουεστεραν, ή και δύο αν υπάρχη χώρος, και αυτάς θα δημοσιεύω. — Άκούετε και σείς όσοι μοι παρεπονέθητε ότι δεν έδημοσιεύσα όλα όσα μοι έστειλάτε;

Ό γραμματεύς μου, φίλη Μαρία Ταβελούδη, άντιγράφων τόν καταλόγον των έγγραφώντων συνδρομητάς παρέλειψεν εκ παραδρομής τό όνομά σου; δι' αυτό θα τό ίδης σήμερα εις τό τέλος του καταλόγου. Συγχώρησε τον; έχει ό καυμένος τόσας εργασίας; πως να μη ζαλισθή!

Τί χαρά! Οι πλείστοι των εν Κατρω φίλων μου ήρτιστευαν κατά τας έξετάσεις. Ίδού τί κάμνει ή μελέτη!

Η μαγειρική σου είνε έξαισία, φίλτατε Δελφίν. Ας ήσωμεν τώρα και την Ιατρικήν σου; πως δύναται να θεραπευθών οι όφθαλμοί μου οι όποιοι μοι πονούν είσεται μετά την άνάγνωσιν των δύο αλληλοδιαδόγων έρθεογραμμάτων έπιστολήν σου;

Η Μικρά Σεισουρήθρα μ' έρωτά αν ό πατήρ του φίλου μου Β. Κ. Αποστολίδου, όστις μοι έστειλε τό παύγγιον εν τή προηγουμένη φυλλάδι, έχη και υιούς ή μόνον θυγατέρας. Ποῦ να τό γνωρίζω έγω, αγαπητή μου; Κύριε Άποστολίδου, λάβε την καλωσύνην να μ' εξαγάγης από αυτήν την άμηχανίαν, πληροφορή με περί τούτου. Προσέτι με διαβεβαίω ή πνευματώδης Μικρά Σεισουρήθρα ότι τό άνιγμα 98 του φίλου μου Κ. Π. Θεοχάρη, είνε τόσον παλαιόν όστε τό έγνώριζε και ή γιαγιά της, και αν έξη θα έστελεν ίσως και αυτή την λύσιν του; τά αυτά μοι γράφει και δια τό ίδικόν σου, φίλη Μαρία Ζερβού, και δια τό ίδικόν σου, φίλε Κορκωτά.

Προς άλλον Άρίσταρχον άπειτηνύμη, φίλε Άρίσταρχε Φωταέδη; τόν ίδικόν σου λογόγραφον δεν δύναμαι να δημοσιεύσω, όχι διότι δεν είναι πρωτότυπος, αλλά διότι έχει δύο σπουδαία ελαττώματα: είνε λίαν άσχενος και λίαν μακροσκελής. Στείλόν μοι άλλους.

Πολύ σκληρόν είνε ό φίλος σου, φίλε άιων. Ξ. Έάν τόν έγνώριζον θα τόν επέλθηντον αυστηρώς.

Πάν ό, τι μοι έστειλας τό έλαδον, Εύδομον Μυριάνθεμον. Κακώς όμως πράττεις γράφον εις τό αυτό φύλλον χάρτιον και έπιστολήν και παιδίον πνεύμα και λύσεις και ποιήματα και όλα και όλα; εκπον άλλοτε τόν λόγον δι' άν πρέπει να γράφεται εις χωριστόν χάρτην έκαστον είδος.

Είμαι πολύ εύχαριστημένη από την έπιστολήν σου, φίλη Έλληνική Σημαία. Πολύ όρθως έμάντευσας τόν λόγον δι' άν παρακινῶ τοὺς φίλους μου να μοι γράφουν, διότι πράγματι πράττω τούτο δια να συνειθίσουν να σκέπτονται και να εκθέτουν τάς ιδέας των. Είμαι δε βεβαία, όπως και ου λέγεις, ότι πολύ θα ώφεληθώσιν εκ τούτου. Αλλά δυστυχώς μερικοί μοι γράφουν υλονεν τά αυτά και άναγκάζομαι, μετά λύπης μου, να μη τας άπαντάς ένίοτε, άλλοι δε πάλη με έρωτῶσι περί πραγμάτων εις ά άπήνητα άλλοτε υπ' άλλην έρωτηθείσα, και εκ τούτου έννοῶ ότι δεν αναγινώσκουσι την αλληλογραφίαν μου, ή και αν την αναγινώσκουσι, νομίζουσι ότι όσα λέγω προς άλλους δεν άφορῶσι και εις αυτούς και εις όλους τοὺς φίλους μου.

Έλαβον την φωτογραφίαν σας και σας εύχαριστώ από καρδίας, φίλοι μου Κ. Γ. Κόρκα, Γάκινθε, Κ. Ι. Καλλέρη, Ίωάννα Καγάδη, Παιπερόστειρον, Ηλιακή Άκτις, Έλισάβετ Α. Καραμάνου, Μολοσσά, Ίων Οίκονομόπουλε, Κοικρικί και Τουρουρού, Κορυθαλί κλπ. κλπ. κλπ.

Παλὸ σε παρακαλώ, προσφιλής μοι Αλεξάνδρα Α. Κωστή, να εκλέξης άλλο ψευδώνυμον, διότι έχομεν ήδη μίαν Ακαρθυλίδα ήτις ήτο και μεταξύ των λυτῶσιν του προηγουμένου φυλλαδίου.

Την αυτήν παράκλησιν άποτεινω και προς σε, φίλη Εδδοκία Τσαύρα, διότι προ σου έλαβεν άλλος τό ψευδώνυμον 'Ροδόδακτους Ηώς.

Ό γρίφος (και όχι τό γρίφος όπως τόν νομίζεις), αγαπητέ Πατ' του Πίνδου, τόν όποιον μοι έστειλας, είνε αρχαιότερος και από αυτόν άκόμη τόν Πίνδον, και, αν δεν δημοσιεύσω ως ίδικόν σου, θα διαμαρτυρηθή ή Μικρά Σεισουρήθρα, ήτις μάλιστα δεν τό έχει δια τίποτε να κάμη και ένα ταξιδάκι με τό ελαφρά της πτερά, έως τόν γέρο-Πίνδον, τόν πατέρα σου, και να του έπηξ έτι τό παιδί του καταδέχεται να οικειοποιηται τά προϊόντα ξένης διανοίας, άνει να δημιουργη πρωτότυπα δια των όποιων και μόνων δύναται να δείξη την εύφυλίαν του.

Τά δύο κατήματά σου, φίλε Π. Κ. Α. τά έλαβον και τά εύρίσχω πολύ καλλίτερα από όσα μοι προσάπτειλας. Έάν επιμεληθής άλλωρον τό λεκτικόν, θα γράψης μετ' άλλων έτι ωραιότερα.

Φίλοι μου Δάμων και Φιντία, είσθε και σείς ήγαπημένοι όσον και εκείνοι αν τά όνόματα έξελέξατε ως ψευδώνυμά σας;

Η 'Ροδόδακτους Ηώς — ήτις άπατάται νομίζουσα ότι είνε άναξία φίλη μου, διότι έγω την εκπαύ πολύ — έπιθυμεί να μάθη την ήλικίαν και τό άληθές όνομα του Βορείου Σέλλας, προς ό προσάξει και τοὺς άσπασμούς της. Άκούεις Βόρειον Σέλλας; Είς σε μένει να μοι αναγγείλης, αν θέλεις να είπω τό όνομά σου, διότι έγω δεν θέλω να φανώ άκριτόμυθος προβήδουσα τά ψευδώνυμα των μικρών μου φίλων άνευ τής άδείας των.

Δεν είνε άνάγκη να μ' έρωτήσης αν έλασεν εγκαιώς ή Απάνησις σου εις τόν δεύτερον Διαγωνισμόν, προσφιλής μοι Καμεία, αφού έγω ήριστα τελευταίαν προθεμίαν την 10 Αύγουστου και αφού συ μοι τήν άπέστειλας από τής 20 Ίουλίου.

Τό Κρίνον του Άγροῦ με παρακαλεί να σοι προσ-

